

In den greep van den wintervorst.

* *Blondo*, DE ARMENKOLONIE DER ZENDING

door
MARY POS

Indië heeft vele blinden

Er zit in den naam „Blondo” iets, dat ik heel aantrekkelijk vind en toch niet goed definieeren kan, misschien komt het omdat het maar één letter meer is dan ons woord „blond,” waarbij men dan toch altijd het eerst denkt aan iets, dat jong is en frisch, iets dat je aantrekt, doch het kan ook zijn, dat het veroorzaakt wordt door de herinnering, die ik heb aan het bezoek aan „Blondo,” gebracht op een uur toen de morgen nog koel was, al waren we midden in de benauwende kentering.

We zijn met ons vieren. Mevrouw Pos, bij wie ik in Djoeja logeer en die met haar man Ds Pos reeds zoo lang op het zendingsterrein werkzaam is en Ds Van Nes en zijn vrouw, die van Magelang komen en onder

wier speciale zorg „Blondo” staat. Wanneer we bij de bedelaarskolonie arriveeren, waarvan de bruine, sobere gebouwen omringd worden door palmen, blijf ik even verrast staan, want een opgewekt zingen komt ons tegemoet. De schelle stemmen der kinderen hoor je boven de andere uit, want op „Blondo” zijn ook kinderen en er worden zelfs kinderen geboren. „Er wordt hier veel gezongen,” zegt Mevrouw Van Nes.

In een der open werkplaatsen treffen we vele van de bewoners bijeen, die zingen en intusschen ook ijverig matten vlechten. Er zijn ook vele blinden onder, meer dan vijftig bezit de kolonie er en men wil zoo heel graag de ruimte zoover uitbreiden, dat er plaats voor honderd blinden komt, toch nog maar zoo'n gering

getal vergeleken bij de duizenden blinden, die alleen Midden-Java reeds heeft, welker aantal tusschen de 20 en 30 duizend zou liggen.

In een bamboeloodsje zijn mannen en vrouwen aan het vezelkloppen. Kokosvezel, die daarna weer wordt gebruikt voor het vlechten van de sterke matten, in diverse kleuren en met heel frissche patronen. Want alles doet men om goed werk af te leveren en met geringe middelen zooveel mogelijk te bereiken. . . . In de afdeling der weefgetouwen heerscht een prettige bedrijvigheid, de badhanddoeken, de waschhandjes, de thee- en andere doeken van „Blondo” worden veel gevraagd.

Het maken van waschzeep heeft men evenwel stop moeten zetten, omdat dit niet loonend genoeg was. Wanneer men echter ziet wat men met menschen, die hier uitgehongerd en vervuild zijn aangekomen, weet te bereiken, dan wordt men met respect vervuld voor hen, die daaraan medewerken of hebben meegewerkt. . . . De onvermoeibare Ds Merkelijn, die zoo ontzaglijk veel op het gebied der

zending verricht heeft, was ook de oprichter van „Blondo” nu ruim twintig jaar geleden, toen het in en rondom Magelang krioelde van bedelaars, die soms zelfs in troepen de erven opkwamen om een gift of wat eten. Ds Merkelijn pakte ook dit werk aan met een ijver, die bijna spreekwoordelijk in het gebied is geworden, waar hij zoovele jaren werkte, en binnen enkele dagen had hij reeds in Indië zelfs eenige duizenden guldens bijeengekregen om dit zoo dringend noodzakelijke werk te beginnen. Een inlandsche evangelist Wirjo Tresno, werd „vader” op de kolonie, maar in het begin deden inbrekers nog wel eens een aanslag op zijn rijstvoorraad bestemd voor de eigen menschen. Op een nacht wachtte hij ze op, geweer bij zich. En toen ze inderdaad kwamen — wie weet hoevele nachten hij al gewaakt had — dreef hij ze naar zijn woning en dwong ze onder de bedreiging van zijn schrik inboezemende geweer een beker wonderolie heelemaal leeg te drinken. Toen mochten ze gaan! Maar nooit, nóóit kwamen ze meer terug!

Nu zijn Sadi Martowihardjo en zijn vrouw „vader en moeder,” eveneens bekeerde Javanen, terwijl ook deze beheerder tegelijk godsdienst-onderwijzer is.

Het is hier allemaal even primitief, je kunt zoo echt zien hoe dringend de behoefte aan méér inkomsten is en toch heerscht er zoo’n aangename stemming. Misschien komt dit ook wel omdat een vrouw haar wakend oog over alles laat gaan en overal haar zorgen geeft. Want Mevrouw Van Nes komt heel veel, soms zelfs dagelijks; men weet niet hoeveel besommeringen zoo’n bedelaarskolonie met zich brengt. Elke cent moet zoo goed mogelijk uitgegeven worden, steeds moet er nieuw materiaal zijn en er moet voor gezorgd worden, dat de orders op tijd worden afgeleverd. De bewoners op „Blondo” wisselen zeer. Als ze weer wat

opgeknapt zijn, nadat ze er soms door de politie zelf heen gebracht werden, gaan ze naar hun dessa terug, maar ook zijn er, die er heel lang of voor goed blijven, zooals de blinden.

Men kan begrijpen in welken toestand ze moeten verkeereren, dat hun eigen gemeenschap ze uitwerpt, want in de Javaansche maatschappij gebeurt dat niet spoedig. Men heeft er een sterk familieverband en de kinderen hebben weer voor de ouders te zorgen, vandaar dat veel kinderen als een bizondere rijkdom wordt gezien en een levensverzekering eigenlijk voor de toekomst, als de oude dag het werken onmogelijk maakt.

We gaan verder over de kolonie, al is met het voorbijglijden van den tijd de hitte zeer gestegen. Tusschen het tropische groen staan ook kleine huisjes voor gezinnen, die men zelf bouwt en op f 30.— per stuk komen. Men bouwt er alles zelf, men bakt zelfs de pannen. De getouwen in de weverij heeft men óók zelf vervaardigd, ze kwamen op een schijntje in vergelijking met het bedrag, dat men er anders voor had moeten betalen.

Natuurlijk moet ik ook het schooltje zien en dan is men druk in de weer met het bouwen van een kerkje, dat aan velen plaats moet geven en toch niet meer dan f 3000.— mag kosten, en tenslotte is er de uitbreiding voor de blinden.

Vrouwen zijn bezig de eigen gebakken dakpannen, heel primitief vervaardigd van aarde, die men vlak bij de hand heeft met een vuurtje onder de vormen — te witten. Want inplaats van de atapidakbedekking worden tegenwoordig zooveel mogelijk dakpannen en helaas ook dikwijls gegolfd ijzeren platen of platgeslagen petroleumblikken gebruikt, die het landschap nu juist geen pittoresker aanzien geven. Dit alles ter bestrijding van de pest, daar de atap veel ratten bergt en met hen veel

De vader en moeder van Blondo.

vlooiën, die deze meest gevreesde ziekte der tropen op de menschen overbrengen.

Als we alles gezien hebben gaan we nog even bij den levenswijzen Sadi Martowihardjo en zijn vrouw in hun eenvoudige woning op bezoek en ik neem een foto van ze.

Die prachtige samenwerking door menschen van zoo verschillend ras en zoo verschillende kleur kan zeer ontroeren. Tezamen streeft men dat ééne groote doel na: leniging te brengen in den geestelijken en lichamelijken nood. Ook dat eerste streeft men vurig na, en men voelt de blijdschap in een artikel, geschreven door Ds Merkelijn als hij daarin vertelt van de eerste vrucht van Blondo op Pinksterdag 1920, toen hij 27 bewoners mocht doopen.

Een zeer arme man had daartoe het middel mogen zijn. Joesoep heette hij. Hij was van iedereen verlaten, zelfs zijn vrouw was van hem weggegaan, omdat hij Christen was geworden. Toen kwam hij doodarm op Blondo, maar innerlijk was hij heel rijk en van zijn rijkdom moest hij vertellen, maar ook en vooral zingen. Doch hij werd zoo ziek, dat hij voelde te gaan sterven. En toen riep hij de bewoners van Blondo bij zich en bad voor hen „zoo rustig, zoo kalm, zoo vol blijdschap, al was het dan met groote zwakheid, dat ze allen met stomheid geslagen waren. Zooiets hadden ze nóg nooit gehoord.” Nadat hij zijn gebed geëindigd had, vroeg hij of zij nu zingen wilden. Ze kenden nog maar een enkel Christelijk versje, maar ze zongen het, zoo goed en kwaad het ging, en tijdens hun zang ging Joesoep van hen heen. „Zingende was hij uitgeleid en zin-

Het gaat er heel gemoedelijk toe.

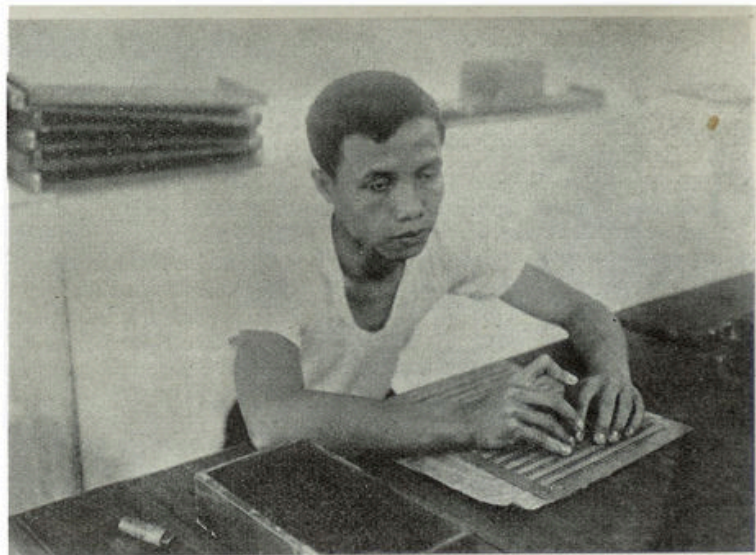
gende zou hij ontvangen worden in de Hemelsche tabernakelen." En door zijn voorbeeld kwamen 27 der anderen tot Jezus.

Zoo zijn er in den loop der jaren velen gevolgd. Voor talloze uitgeworpenen mocht Blondo de reddingbrengende haven worden. Voor hen, die ook in Nederland voor Blondo werken en ik denk dan in de eerste plaats aan die vrouwen, die op regelmatige tijden bijeen komen om er voor te naaien. Moge de gedachte, dat zij zoo'n uiterst nuttig werk verrichten, niet alleen bezieling maar ook voldoening geven, en een stimulan zijn om er vol moed mee verder te gaan.

Er wordt in Indië zelf zooveel gedaan, dat men er eigenlijk verlegen onder wordt, vooral wanneer men bij een verblijf, dat wel maanden duurde, maar toch nog veel te kort bleek te zijn, zooveel wat de moeite van een bezoek dubbel en dwars waard was, voorbij moest gaan.

Nu ik echter over de blinden van Blondo schrijf, komt mij ook weer in gedachte het bezoek, dat ik bracht aan Mevrouw Kuipers, de vrouw van Ds Kuipers te Djocja, die zoozeer ijvert om op ander gebied blinden te helpen.

Bij haar werk voor den Ned. Indischen Blindenbond verzorgt Mevrouw Kuipers ook het interessante blad „De Blindengids," het eenige blad, dat in Indië voor de braillelezende blinden verschijnt. Iedereen kan echter dit blad lezen, want het verschijnt eveneens in gewonen zwartdruk. Dit is juist op verzoek der blinden geschied, die zoo gaarne willen, dat ook anderen, die in blinden

Blinde aan den arbeid.

belangstellen, den inhoud kunnen lezen.

Toen ik in Djocja was, had juist de algemeene vergadering van den Blindenbond plaats gevonden en 40 blinde afgevaardigden waren, sommige van heel ver, naar Djocja gekomen en hadden er vier dagen mogen zijn. Denk u zich eens in wat dat voor deze menschen, die zooveel contact, die eigenlijk het grootste contact met de buitenwereld moeten missen, betekende. Vier dagen tezamen met hen, die hun lot deelden, maar ook met degenen, die zich zooveel moeite voor hen getroostten. De Staatspoor had gratis voor het vervoer gezorgd, niet alleen voor de blinden zelf, maar ook voor de begeleiders en de ziende bestuursleden. De Voorzitter van den Bond zelfs is bijna blind.

Deze allen kwamen nu tezamen in Djocja. De dame der huishouding van de Koningin Wilhelminaschool, de lagere school voor Javaansche meisjes, zorgde voor drie uitstekende maaltijden per dag en verder was er door anderen alle mogelijke medewerking verricht. Er werden tochten in de omgeving gemaakt en de thans weer door het oneindige geduld van de medewerkers van den Archaologischen Dienst oprijzende schoonheid der Prambanantempels hadden ze met de handen gevoeld. Wat waren dit rijke dagen geworden. Zoo'n resultaat hebben ook zij, die zich soms zoo onbaatzuchtig beschikbaar stellen om den nood van anderen te lenigen of hun lot te verzachten, zoo dringend noodig, om weer met nieuwe energie verder te gaan. Mevrouw Kuipers was heel blij, dat ze onlangs voor een blind piano-onderwijzeresje een plaats in de maatschappij gevonden had, maar er wachten in het Blindeninstituut te Bandoeng nog zoovelen, die ook zoo gaarne een nuttig lid der maatschappij willen worden, omdat ze zich er even geschikt voor weten als hun medemenschen, die wèl zien kunnen. . . . Zoo blijft er nog op allerlei gebied overstelpend veel werk liggen, inderdaad zijn in onze koloniën de velden wit om te oogsten, maar wanneer elk hier, zoowel als daar, moedig doet wat zijn of haar hand vindt om te doen, dan zullen toch de vruchten nog weer grooter en rijker in aantal zijn dan men zelf durfde vermoeden. . . . Zoo moet op elk gebied met blijdschap en in groot vertrouwen op de uitkomst worden verder gewerkt.

Gezamenlijk aan 't werk.

